

Новоданилівська загальноосвітня школа I-III ступенів

Сценарій свята
«Ми тебе не забудемо, Тарасе!»

Підготувала:
вчитель української літератури
Чеченко Ю.О.

2016-2017 н.р.

Учень. Минають весни, пройде літо,
За осінню прийде зима,
Шевченку не дано старіти –
Для нього старості нема.

Учень. Ми вперше чули про Шевченка
від мами рідної, від неньки,
А потім вже від вчителів
почули ми у рідній школі.,
Про те, як жив він, як жалів
всіх тих, хто ніс тягар неволі.

Ведуча. 199 рік ступив на землю від часу народження Тараса Григоровича Шевченка, устами якого немовби говорив Бог, що призначив своєму посланцеві порятувати український народ від загибелі задля майбутньої його це не званої нам місії.

Учень. Я знову повертаюся до нього,
Читаю, перечитую «Кобзар»,
Ні! Україна не була убога -
Поклав ти серце на її віттар!
Нове життя ти дав батьківський мові,
Ти віщі думи в пісню перелив,
Де запеклась дума твоя у слові,
Страждав ненавидів і жив.

Ведуча. Увійшовши в світ Шевченка, можливо, зрозуміємо, звідки в нього та всеосяжна любов до України, її народу та всіх чесних людей світу, звідки брав він сили вистояти в боротьбі проти зла, не зломитися, звідки в нього такий високий духовний світ і геніальний талант.

Ведуча. 9 березня особлива дата в нашій країні. В цей день Україна вшановує свого великого сина Т. Г. Шевченка.

Тарас Григорович Шевченко прожив усього 47 років, із яких 24 був у кріпацтві, 10 років мучився в солдатській неволі на засланні і всього 13 років був вільною людиною.

У 80 роках відкрили нову планету, яку назвали “ Кобзар ”.

На Марсі є кратер ім. Т. Г. Шевченка.

Вчені знайшли мінерал, який назвали Тарасовіт.

В горах Кавказу є пік Шевченка.

Іменем Т. Г. Шевченка названо міста і села, вулиці і площі.

Веду́ча. Пам'ятники нашому Шевченкові стоять під небом у далекій Канаді, Угорщині, США, Франції, Парагваї? Його іменем названо вулиці у Франції та Аргентині, у країнах СНД. Його твори видані на 33 мовах світу.

І нам потрібно знати його твори, його життя. Ми називаємо його Кобзарем. Так поет назвав книгу всього свого життя — «Кобзар», вона стала настільною для всього нашого народу.

Учень. Кобзарем його ми зємо.

Так від роду і до роду,

Кожен вірш свій і поему

Він присвячував народу. (М. Т. Рильський)

Веду́ча Кобзарями називаємо також народних співців, які виконують пісні, супроводжуючи свій спів грою на бандурі чи кобзі.

Всі Ви знаєте Шевченка як великого співця, захисника знедолених. А чи знаєте Ви, що поет мав прекрасний голос, з великим інтересом слухав думи і пісні у виконанні ліриків та кобзарів. Поет записував народні пісні і, маючи непоганий голос, сам добре виконував їх.

У «Кобзарі» близько третини творів є по своїй суті музикальними. Це – «Перебендя», «Гайдамаки», «Мар'яна – черниця», «Слепая», «Сліпий», «Мар'яна», «Сотник».

Пісня «Зацвіла в долині».

1 сторінка журналу «Дитячі роки Тараса Шевченка»

Веду́ча. Ось уже майже два століття 9 березня кожного року є особливою датою в нашій країні,

У цей день Україна вшановує свого великого сина Тараса Григоровича Шевченка, У цьому році минає 199 років від дня його народження.

Учень. У старій хатині

В кріпака колись

В тихий день весняний

Хлопчик народивсь.

Веду́ча. Так, народився Тарас Шевченко 9 березня 1814 року в селі Моринці Звенигородського повіту на Київщині (тепер Черкаська область). Батьки, його були кріпаками. Григорій Іванович умів читати, стельмахував (робив із дерева вози, колеса), а іноді й чумакувати доводилось. Мати—лагідної вдачі жінка, працювита, дбайлива. Письменним був і дід по батькові Іван, розповіді якого дуже любив слухати малий онук.

Учень. Хлопчиків хотілося знати, і чому дерева на осінь листя скидають, звідки птахи прилітають, чого сонце і лягає спати і багато-багато іншого.

Не раз задумувався Тарас над тим, чи є край землі і чи далеко до нього. Від діда він чув; що там, де сонце лягає спати, небо підпирають стовпи. «Де ж вони?» — міркував.

(Заходить жінка, одягнена в селянській ; одяг, несе запалену свічку, ставить на столик біля портрета Т. Г. Шевченка. До неї; підходить хлопчик.)

Хлопчик. Матусю, а правда, що: небо на залізних стовпах тримається?.

Мати. Так, синочку, правда.

(Жінка сідає на лаву, хлопчик — біля неї. Вона співає «Колискову».)

Хлопчик. А чому так багато зірок на небі?

Мати. Це коди людина нас віт приходить. Бог свічку запалює, і горить та свічка, поки людина не помре,, А як помре, свічка гасне, зірочка падає; Бачив?

Хлопчик. Бачив, матусю, бачив... Матусенько, а чому одні зірочки яскраві, великі, а інші ледь видно?

Мати. Бо коли людина зла, заздрісна, скупа, її свічка ледь-ледь тліє. А коли добра, любить людей, робить їм добро, тоді свічечка такої людини світить ясно, і світло це далеко видно.

Хлопчик. Матусю, я буду добрим. Я хочу, щоб моя свічечка світи найясніше.

Мати. Старайся, мій хлопчику!

Ведуча. Таким допитливим і кмітливим зростав малий Тарас. Батько гордився ним, брав його влітку з собою, коли їхав із чумацькою валкою. Чимало почув і побачив тоді Тарас. Коли ж йому виповнилося 8 років, батько віддав його в «науку» до дяка. За найменшу провину карав він своїх учнів різками. Уже відомим поетом, Т. Шевченко згадував ту школу, куди привела його кріпацька доля.

Учень. Ти взяла мене маленького, за руку

І хлопця в школу одвела

До п'яного дяка в науку.

— Учися, серденько, колись

З нас будуть люди,— ти казала.

Ведуча. Та недовго тривала Тарасова «наука». Несподіване горе видало на долю маленького хлопчика, Замучена важкою працею, на 32 році померла мати.

Учень. Там матір добрую мою

Ще молодую у могилу

Нужда та праця положила.

Ведуча. Незадовго після смерті матері в1825 р. раптово, простудившись у дорозі, помер батько. Вмираючи, казав він, що Тарасові маєтку не залишає, бо з нього буде або дуже велика людина, або велике ледащо. Одинадцятирічний хлопчик залишився сиротою, беззахисним і недоглянутим.

Учень. Там батько, плачучи з дітьми

А ми малі були і голі,
Не витерпів лихої долі,
Умер на панщині!.. А ми
Розлізлися межі людьми,
Мов мишенята. Я до школи
Носити воду школярам.

Ведуча. Тарас наймитує в школі, а потім пасе громадську череду.

Інсценізація уривку О. Іваненко «Чабан»

*Учень.*Отара ягнят, як біла хмарка, що впала на зелені луки.. . Хай собі пасуться! І по небу пропливають ясні легенькі хмаринки. Куди вони пливуть? Мабуть, далеко-далеко звідси . . . Як колись хотілося дізнатися Тарасові, що за тими стовпами, які землю підпирають, так тепер хочеться йому за тими хмаринками полинати, на світ подивитися.

*Учень.*Він лежить на пагорбі, забувши про ягнят, забувши про всі поневіряння і знуцання. Ніби в білих чистих сорочках, виглядають хати з густих садів на горі, під горою старий дуб, немов козак вийшов погуляти. Там тополі гнуться, розмовляючи з вітром. Ніби вся земля з гаями, садами, запашними луками живе, радіє і всміхається до сонця — і чомусь радіє та всміхається Тарас. Він, як та стеблина, що тягнеться вгору і радіє з кожного променя сонячного, кожного подиху літнього вітру.

*Учень.*Хмарки линули, линули, і раптом одна, велика й темна, закрила сонце. Ніби прокинувся Тарас від сну чарівного. Що він? Кому він потрібний? Чого радів так і з сонця, і з неба синього, і з хат біленьких? Що в "тих хатах? Скрізь там сльози, злидні, прокльони. А хіба є в нього хоч така злиденна рідна хата? Що його, Тараса, чекає? Так гірко йому стало. Опустив голову на коліна й заплакав.

Ведуча. Немов вітер прошелестів травною, і чийсь ніжний дотик відчув він на шиї. Глянув, Дивилися ніяково й ніжно великі карі очі, а навколо рожевого личка, ніби сьйво сонячне, світлі кучери з коси вибилися.

Оксана. Чом Же плачеш ти? Ох, дурненький Тарас, бач, як малий, плаче. Давай я сльози витру,— дівчинка витерла широким рукавом очі Тарасові.

Ведуча. Тарас дивився ніяково. Це ж Оксаночка, ота кучерява Оксаночка, з якою гралися маленькими! Вона виросла, стала, ще краща. Тарас дивився ніяково, але ніби сонце засяяло знову. Вона сіла коло нього і поклала руку на плече.

Оксана. Не сумуй, Тарасику, адже кажуть, найкраще від усіх ти співаєш, найкраще від усіх ти читаєш, ще й, кажуть, малюєш ти. От і виростеш і будеш малярем, еге ж?

Тарас. Еге ж, малярем,— усміхнувся радісно.

Оксана, І ти розмалюєш, Тарасе, нашу хату, еге ж?

Тарас. Еге ж... А всі кажуть, що я ледащо і ні на що не здібний!.. — мовив він, але не сумно, а ніби сам дивуючись, що кажуть. При Оксаночці він не міг журитися, і взагалі при ній усе ставало зовсім іншим,— Ні, я не ледащо, я буду-таки малярем!

Оксана. Авжеж,будеш! —переконливо мовила Оксаночка і раптом засміялася.—А що ти ледащо, то правда. Дивись, де твої ягнята! Ой, бідні ягняточка, що чабан у них такий,— зони ж питоньки хочуть!

Схопилися заруки й побігли вдвох до ягнят і, так само тримаючись за руки, весело погнали їх До води. (О. Іваненко)

Ведуча. Минуло 20 років, і він із болем згадував своє дитинство у вірші «Мені тринадцятий минало».

Учень. «Мені тринадцятий минало»

Мені тринадцятий минало.
Я пас ягнята за селом.
Чи то так сонечко сіяло,
Чи так мені чого було?
Мені так любо, любо стало,
Неначе в Бога.....
Уже прокликали до паю,
А я собі у бур'яні
Молюся Богу... І не знаю,
Чого маленькому мені
Тоді так приязно молилось,
Чого так весело було.
Господнє небо, і село,
Ягня, здається, веселилось!
І сонце гріло, не пекло!
Та недовго сонце гріло,
Недовго молилось...
Запекло, почервоніло
І рай запалило.
Мов прокинувся, дивлюся:
Село почорніло,
Боже небо голубеє
І те помарніло.
Поглянув я на ягнята —
Не мої ягнята!
Обернувся я на хати —
Нема в мене хати!
Не дав мені Бог нічого!..
І хлинули сльози,
Тяжкі сльози!.. А дівчина
При самій дорозі
Недалеко коло мене
Плоскінь вибирала,
Та й почула, що я плачу.
Прийшла, привітала,
Утирала мої сльози
І поцілувала...
Неначе сонце засіяло,

Неначе все на світі стало
Моє... лани, гаї, сади!..
І ми, жартуючи, погнали
Чужі ягнята до води.
Бридня!.. А й досі, як згадаю,
То серце плаче та болить,
Чому Господь не дав дожить
Малого віку у тім раю.
Умер би, орючи на ниві,
Нічого б на світі не знав.
Не був би в світі юродивим.
Людей і [Бога] не прокляв!

Ведуча. Незважаючи на те, що народився поет у бідній кріпацькій сім'ї, і дитинство його було тяжким та безрадісним, малий Тарас ріс допитливим та розумним хлопчиком.

2 сторінка журналу «Т. Г. Шевченко-художник»

Ведуча. Тарас наймитував, у вільний час— читав і малював, по закутках щоб ніхто не бачив.

Учень. В пана бусурмана,
В Петербурзі дім,
Кріпаком у пана
Був Тарас у нім.
Хоче малювати,
прагне він до знань,
та за це багато
зазнає знущань.
Нишком він малює
Статуї в саду,
А вночі віршує
Про чужу біду.

Ведучий . У Петербурзі пан Енгельгард врешті побачивши-талант свого кріпака і бажаючи мати власного художника, дозволив Тарасові вчитися малювати у майстра живописних справ Ширяєва.

Ведуча. Світлими «білими» ночами Шевченко ходив у Літній сад змальовувати статуї. За цим заняттям якось застав його земляк, молодий художник Іван Сошенко. Вражений талантом юнака і його становищем кріпосного художника, Сошенко намагався всіляко допомагати Шевченкові. Він познайомив його з байкарем Є.

Гребінкою, деякими учнями й викладачами Академії мистецтв, зокрема. славетним художником К. Брюлловим.

Ведуча. Нові знайомі вирішили визволити його з кріпацтва. Брюллов намалював портрет відомого поета В. Жуковського, який було розіграно в лотерею, за 2,5 тис рублів. На виручені гроші 22 квітня 1838 року Шевченко був викуплений на волю і незабаром став учнем Академії мистецтв. Його вчителем став Брюллов, під керівництвом якого Шевченко досяг значних успіхів. Протягом 1839—1841 років він одержав три срібних медалі за художні роботи.

Учень. Та в людському морі
Стрілися брати,
Що зуміли в горі
Щиро допомогти.

Викупили друзі
Вільним став Тарас!
Чом же серце в тузі,
Біль чому не згас?
Сміливий і щирий
Був Тараса спів.
Він гострить сокиру
Кличе на панів.

(Діти розглядають альбом і картини Т. Г. Шевченка.)

Пісня «Садок вишневий»

Учень. Ще одна подія, знаменна не тільки, в житті Тараса, а й важлива для всієї України — вихід у світ книга віршів «Кобзар» (1840 р.) Справді, «Кобзар» належить до тих книжок які найбільше друкують і читають у всьому світі. То с святиня, національна Біблія України.

З сторінка журналу «Т. Г. Шевченко борець за волю народу»

Ведуча. Після закінчення Академії мистецтв. Шевченко приїхав до Києва, працював художником. Став членом Кирило-Мефодіївського братства, яке боролось проти панів і царя. Коли було Заарештовано членів братства, у них знайшли Тарасові вірші.

Ведуча. Дуже жорстоко покарали за це поета і художника Т. Шевченка — 10 років солдатської муштри, які й підірвали його здоров'я. Вирок царя повинен був означати й духовну смерть Кобзаря — йому заборонялось писати й малювати.

Ведуча. Але... зболена душа не могла мовчати — писав і малював, і ховаючи у «захальвні книжечки», і ховав їх за халявою чобота. Тепер цю книжку називають захальвною. І Поет писав;

Учень. О думи мої! О славо злая!

За тебе марно я б чужому краю
І Караюсь, мучуся,... але не каюсь!

Ведуча. Коли Т. Г. Шевченко був на засланні в далеких степах Казахстану, то він дуже тужив за Україною. Ось послухайте, як ніжно і тужливо звучать його пісні.

Пісня «Думи мої»

Ведуча. Туга за рідною природою, рідним краєм звучить і в його віршах. Він закликав український народ до боротьби за волю, за кращу долю

Учень. «Вітер з гаєм розмовляє...»

Вітер з гаєм розмовляє,
Шепче з осокою,
Пливе човен по Дунаю
Один за водою.
Пливе човен, води повен,
Ніхто не спиняє,
Кому спинить — рибалоньки
На світі немає.
Поплив човен в синє море,
А воно заграло,
Погралися гори-хвилі —
І скіпок не стало.

Учень. «Мені однаково чи буду...»

Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні.
Чи хто згадає, чи забуде
Мене в снігу на чужині —
Однаковісінько мені
В неволі виріс між чужими
І, неоплаканий своїми,
В неволі, плачучи, умру.
І все з собою заберу,
Малого сліду не покину
На нашій славній Україні,
На нашій — не своїй землі.
І не пом'яне батько з сином,
Не скаже синові: — Молись,
Молися, сину, за Вкраїну
Його замучили колись. —

Мені однаково, чи буде
Той син молитися, чи ні...
Та неоднаково мені,
Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окрадену, збудять...
Ох, не однаково мені.

Учень Доля України завжди хвилювала Великого Кобзаря. Він вірив у краще майбутнє свого народу.
І на оновленій землі
Врага не буде супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люди на землі..

4 сторінка журналу «Що ми знаємо про Т. Шевченка?»

Ведуча. Що ж ми знаємо про життя Т.Г.Шевченка .

9 березня – День народження Т. Г. Шевченка;
9 років – смерть матері;
11 років – помер батько;
13 років - пасе ягнят;
24 роки – вихід Шевченка з кріпацтва, навчання в Академії Мистецтв;
26 років – вихід у світ “ Кобзаря ”;
31 рік – закінчив Академію Мистецтв, повернувся на Україну;
33 – роки арешт до Оренбурга;
43 – роки визволення Т. Г. Шевченка;
47 – років смерть Т. Г. Шевченка.

Ведуча. А зараз поміркуйте і розв’яжіть кросворди. Дві команди у кожній своє завдання

I кросворд

1. Хто хлюпочеться у воді поміж осокою? (качаточка)
2. Яке дерево пишається над водою? (калина)
3. З-під якого дерева тече вода? (явір)
4. Куди вийшли погуляти батько й мати? (садок)
5. Що ловить у воді качечка? (ряску)

II кросворд

1. Про який садок біля хати писав Шевченко (вишневий)
- 2 Назва місяця в якому народився Тарас (березень)
3. Назва вірша написаного в Переяславі 25 грудня 1845 року У різних списках і різних виданнях цей вірш мав різні назви: «Завіщаніє», «Думка», «Остання воля». . («Заповіт»),

4.Продовж вірш «Зоре моя...» (вечірня)

5. У Шевченка є дві могили: адже спочатку його поховали в Петербурзі, на Смоленському кладовищі, де зараз встановлено пам'ятний камінь, і тільки через два місяці труну з тілом покійного перевезли на батьківщину, до ... (Канева)

6. Назва села, де народився Тарас (Моринці)

7. Ім'я старшої сестри Тараса Шевченка (Катерина)

8. Ім'я батька Тараса Шевченка (Григорій)

Ведуча. Ключовими словами нашого кросворду є Тарас та Шевченко. Що етимологія нам скаже про походження цих слів?

Учень. Етимологія стверджує. . .

Справді, це ім'я обезсмертив наш геній — Тарас Шевченко. Важко відшукати більшу відповідність значення імені Тарас і характеру людини, яка носила ім'я Т. Шевченко. Чому? А тому, що ім'я Тарас прийшло до нас з грецької мови, в якій слово, тараок - тіос означає бунтівливий, бунтівник.

Учень. Етимологія підказує...

Прізвище Шевченко пов'язане із назвою професії швець. Шевцем був прадід по батьковій лінії. Син шевця — шевченко -Шевченко.

5 сторінка журнал у «Ми тебе не забудемо, Тарасе!»

Ведуча. Через 10 років поета звільнили, він повернувся до Петербург. У 1859 році ще раз, втретє і востаннє відвідав Україну,

В останні роки життя мріяв оселитися на Україні, у хатині з вишневим садочком. Але доля не судила йому цього звичайного людського щастя.

Ведуча. Хворий поет доживав свій страдницький вік у Петербурзі, Уже будучи тяжко хворим, видав український буквар . Думав про освіту свого народу.

Ведуча. Настав 1861 рік, четвертий рік його повернення із заслання. Рік який почав підрахунок його останніх днів життя. Чорний, трагічний рік для України...

Учень. Нестерпні муки терпів він в останні дні: тяжко дихав, не міг говорити. В день народження 9березня Тараса.Провідали друзі, У двері часто стукали. Приносили записки, телеграми, листи, з України, від друзів — тривожні, делікатні побажання здоров'я. Адже чутки про тяжку хворобу з'явилися давно. Отримавши вітальні телеграми з Харкова і Полтави, проказав: «От якби додому, там би я, може, годужав». Та то вже було лише передсмертне бажання..

Учень. «СМЕРТЬ ШЕВЧЕНКА»

Цілу ніч надворі виє хуга,
Плаче, деренчить в віконній склі.
Ні дружини, ні дітей, ні друга —
Тільки гілка вишні на столі.
Телеграма від полтавців. М'ята
Віє в душу запахущий дим,

Та маленька свічка тьмянувата
Тріскає і мружитья над ним.
Дві у шафі, що життя досвітять,
Ну, а там світити вже йому.
В завірюшних, грозяних століттях
Серцем розпанахувати тьму.
Нині вишня бризнула суцвіттям —
В плящі тепла гілочка жива...
Біль пекучий... І вона, самотня,
В цвіті вся, як в думках голова.
Ліг у ліжко. Віє чи не віє —
В заметілях весь життєвий шлях.
В свічці ледве дихають надії,
І блукають пальці в пелюстках .   Іван Драч

Ведуча. Ніч минула в муках — не говорив, страждав. А вранці 10 березня. 1861 року Тарас Шевченко відійшов у вічність. Тіло Т. Шевченка було перевезено до Канева і поховано на Чернечій торі. Так заповів великий поет.

Учень. «У кругосвітній похорон пішли,
Щоб зупинитись на горі Чернечій
Йшла вперше - Україна по дорозі,
Углибину-епох і вічних зльотів —
йшла за труною сина і пророка,
За нею по безсмертному шляху
Ішли хохли, русини, малороси,
Щоб зватись українцями віднині.   Іван Драч

Ведуча. У день народження Т. Шевченка дорослі і діти йдуть до його пам'ятника, щоб поставити свічку, покласти квіти, дочитати його вірші, поспівати пісні, вшанувати великого Кобзаря.

Учень. «У наші хаті на стіні
"Висить портрет у рамі.,
Він дуже рідний і мені,
І татові, і мамі.
Він стереже і хату, й нас.
Він знає наші болі.
Я добре знаю — це Тарас
Що мучився в неволі
Такий ріднесенький дивись,
Він мов говорить з нами,
Він на портреті, мов живий,
Ось-ось — і вийде з рами.

Учень. «Тарасе наш Кобзарю,
всюди Приходиш нині ти, як свій,
Тебе вітають щиро люди

На всій Україні моїй.

Ведуча. І дорослі, і діти шанують геніального українського-поета,, художника, борця за волю народу і завжди пам'ятатимуть його заповіді.

Учень. «Я маленька українка,
Вісім років маю
Про Тараса Шевченка
Вже багато знаю.
Він дитя з-під стріхи,
Він в подертій свиті.
Він здобув нам славу,
Як ніхто нас віті.
В та наша слава
Не вмере, не згине
Наш Тарас Шевченко
— Сонце України.

Учні. «Дитяча присяга».
Уклін тобі, Тарасе,
Великий наш пророче,
Для тебе вірно б'ється
Те серденько дитяче.
За тебе вічно б'ється,
За твої заповіді,
Чого батьки не зможуть
Те зроблять їхні діти.

Ведучі (читають вірш А. Камінчика «Кобзар»)

Ведучий. У вікні любисток, на підлозі м'ята,
В золотій оправі книга серед книг.
Наче щедре сонце поселилось в хаті,
Як велике щастя стало на поріг.
Мудра, світла книга, — то «Кобзар» Тараса,
На столі, як свято, білий коровай.
І пішло повір'я з дідівського часу,
Як «Кобзар» у хаті — буде щастя, знай.

Ведуча. Ти пройди по селах рідної України:
В кожній хаті — книга, на стіні — портрет.
В рушнику розшитім, квітчаний в калині,
Бо в святій пошані у людей поет.
То співець-предтеча, наш Кобзар Шевченко,
Знають його люди і широкий світ.
Внук Дніпра-Славути, син України-неньки,
Він живе в народі, як і «Заповіт».

Пісня «Заповіт»

Ведуча. У кожній хаті, у кожній школі нехай живе, а не стоїть почесно на полиці мудре, ніжне, гнівне, пророче слово нашого Кобзаря. Адже його твори – це історико-культурні пам'ятки, що житимуть віки, як живуть у народі перекази про народних героїв.

Учень. «Спи спокійна, Тарасе!

Нащадки твої

Словом шани й

любові тебе пом'янули

І народи України

Заповітів священних твоїх не забули.